„Hea kül," wastas Dakianos, „aga kuda tahad ja seda köik siit äraviia, ilma et meid ei leita?"

Päraft neid sõnu läks Dakianos weel kord köik seda põhjatumat waranduft waatama ja ahnus ja kurjus kaswas hirmfaste tema südames. Tema mõistus oli segaseks saanud ja ta ei mõistnud muud teha, kui aga ahne silmadega põhjatumat waranduft wahtida.

„Sa mõistad kül isegi," ütles ta wana mehele, kui nemad kalli kiwide hunniku juure tagaft tulnud, „et siin see kõige suurem warandus on ja et mina sulle midagi seft waranduseft ei wõi anda." „Mõistan kül," wastas wana mees, „ja ei himmusta mitte midagi seft." Siis läksiwad nemad kuld- ja hõberaha kambrisse. „See warandus on wäga tarwis," ütles karjane, „seft mis peab inimene ilma rahata tegema? Sa mõistad kül, et mina sulle seft rahaft mitte midagi ei wõi anda."

„Lähme edaft," ütles wana mees, „ega sul neid kuld- ja hõbepakkuft, mis siin seisawad, nõnda wäga tarwis ei ole? Neist wõid sa ju mõned mulle anda." „Seda ehk wõiksin ma waheft," wastas ahne karjane, „aga kuda tahad sa neid siit äraviia ja rahaks teha? Ma laseksin sind just hädaohu sisse minna ja minu saladus saaks leitud." „Kül mina muretsen selle eest," wastas wana mees. „Ei, seda ei wõi mina mitte lubada," ütles karjane, „sina oled mul armas, ma ei ratsi sind mitte hädaohu sisse lükata." Kui nemad senna kambrisse tulnud, kus kenad hoosteriistad ja muud sõameeste riided olnud, ütles karjane: „Need on sulle liig halwad, seft sõameheks oled sina juba wäga wana; läheme parem edaft." Nõnda oskas ahne karjane igalpool kenaste wabandada.

Kui nemad mööda kambrisse tulnud, ütles wana mees: „Neid sõariistu wõib üsna kerge waewaga äraviia; nende juures ei ole mingi hädaohtu karta." „Sul on õigus," wastas karjane, „mööda seft wõiksin mina sulle mõned anda." Seda rääkides wõttis ta ühe mööga tupeft wälja ja kargas wana mehe peale: „Ühest saab sulle kül!"

Seda nähes langes wana mees põlwili maha ja palus oma elu päraft; ütles ka, tema ei päri seft waranduseft midagi, mis temale tema kõrges wanuses suurt abi ei wõi anda. Seft nii palju, kui temale tarwis on, olla temal kodu rohkeste.

„Ka elu ei wõi mina sulle mitte jätta," hüüdis Dakianos, „seft see oleks minu surm. Mina üksi tohin oma saladuft teada." Neid sõnu rääkides lendas wana mehe pea maa peale.